

NELIPÜHI A AASTAL

(Esimene lugemine Ap 2:1-11)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Kui nelipühapäev kätte jõudis, olid kõik ühes paigas koos. Äkki oli taevast kosta kohinat, nii nagu oleks tormituul puhunud, ja see kohin täitis kogu koja, kus nad viibisid. Ning neile ilmus tulekeeli, mis jagunesid ja jäid igaühe peale nende seast. Ja nad kõik said täis Püha Vaimu ja hakkasid rääkima võõraid keeli, nii nagu Vaim andis rääkida.

Aga Jeruusalemmas oli sel ajal palju jumalakartlike juute kõigi rahvaste hulgast päikese all, ja kui tõusis kohin, jooksis kokku rahvasumm, ning nad kõik olid kohkunud, sest igaüks kuulis neid kõnelevat oma keelemurret. Nad panid seda imeks ja ütlesid üksteisele: “Kas need mehed, kes räägivad, polegi Galileast? Kuidas siis igaüks meie seast kuuleb oma emakeelt? Meie, partlased, meedlased ja eelamlased, kes me elame Mesopotaamias, Judeas ja Kapadookias, kes me oleme pärit Pontusest ja Aasiast, Früügiast ja Pamfüüliast, Egiptusest ja Küreene poolse Liibüa aladelt, samuti siin asuvad roomlased ja juudid ühes proselüütidega, juudiusku pöördunudega; kreetalased ja araablased – kuidas me kuuleme neid kõnelevat meie oma keelemurdeis Jumala suurtest tegudest?” See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 104:1ab.24ac. 29bc-30 31.34. R:30)

R: Saada oma Vaim, ja loo uueks maailma pale.

Kiida, minu hing, Issandat,
Issand, minu Issand, sina oled väga suur.
Kui arvukad on sinu teod, Issand,
kogu maa on täis sinu loodut.
R:

Kui sa võtad neilt hingamise,
heidavad nad hinge ja muutuvad jälle põrmuks;
sina saadad oma vaimu ja nad luuakse,
sina teed uueks maailma palge.
R:

Issanda kirkus püsigu igavesti,
Issand olgu rõõmus oma tegude üle.

Olgu mu laul Issandale meele järgi,
sest oma rõõmu tahan ma leida Issandas.

R:

(Teine lugemine 1Ko 12:3b-7. 12-13)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Keegi ei või öelda: “Jeesus on Issand”, kui ta ei räägi Pühas Vaimus. Palju on ande, mis tulevad armust, kuid Vaim, kelle kaudu nad tulevad, on üks. Ja palju on ameteid, kuid Issand on üks ja seesama. Mitmel viisil võib Jumala vägi ilmsiks saada, kuid seda kõike teeb üks Jumal kõikide sees. Aga Vaim ilmutab end kõigile ühiseks hüveks, sest kui ihu on üks ja sel on palju liikmeid – ning kuigi liikmeid on palju, ometi ihu on üks – siis niisamuti on Kristusega. Oleme ju ühe Vaimu läbi ristitud ühte Ihusse – nii juudid kui kreeklased, nii orjad kui vabad –, meie kõik oleme sama Vaimuga joodetud.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi)

Halleluuja. Tule, Püha Vaim, täida oma ustavate südamed
ja süüta meis oma armastuse tuli. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 20:19-23)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jeesuse ülestõusmispäeva õhtul, kui jüngrid olid koos riivis uste taga hirmust juutide ees, tuli Jeesus ja seisis nende keskel ja ütles neile: “Rahu olgu teiega.” Ja kui ta seda oli öelnud, näitas ta neile oma käsi ja külge.

Jüngrid olid rõõmsad Issandat nähes. Aga Jeesus ütles neile taas: “Rahu olgu teiega! Nii nagu minu Isa on läkitanud mind, nii läkitan mina teid.” Ja kui ta seda oli öelnud, puhus ta nende peale ja ütles: “Võtke vastu Püha Vaim; kellele te patud andeks annate, neile on need andeks antud, kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud.”

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, ka loomad oskavad kasutada tööriistu. Rongad ja papagoid suudavad pulgakest appi võttes toitu kätte saada sealt, kuhu nende nokk ei ulatu, rääkimata primaatidest, keda

on võimalik õpetada isegi lihtsamaid inimese tööriistu kasutama.

(<https://www.youtube.com/watch?v=4mQ1wAi-pbc>) Siiski on mitmesuguste tööriistade valmistamine ennekoike üks inimliigi edukuse peamiseid põhjuseid. Inimene ei ole väga tugev, aga tema ehitatud masinate jõul on ta suuteline tõstma suuremaid raskusi, liikuma kiiremini ja lendama kõrgemalt kui ükski loom seda kunagi suudaks.

Sellest vaatenurgast on ka religioon ja teadus tööriistad. Nad on võrreldavad masinatega, aidates inimesel lahendada probleeme, mis temas peituva loomale poleks jõukohased ning jääksid lahendamata. Paraku kui vahendid on olemas, aga neid ei kasutata, siis pole neist mingit kasu, ja siis võtab loom jällegi võimust.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kuidas parandada oma vigu? Oleneb muidugi vigadest, eri tüüpi vead vajavad parandamiseks erinevaid menetlusi. Näiteks vanasti, kui inimesed kirjutasid rohkem käsitsi või kirjutusmasinaga, tuli hooletusvigade, tindiplekkide või vahelekirjutuste puhul võtta lihtsalt uus paberileht ja kogu tekst puhtandiks vormistada – nii sai kirjutis vahel valmis alles läbi mitme mustandi. Arvutite ajastul, kui teksti saab ekraanil parandada, pole sellise käsitsi kopeerimise peale enam vaja aega raisata. See tähendab, et ka tööriistad erinevad üksteisest, nii jõudluse kui käsitlemisvaeva poolest.

Rikkiläinud masinaid ei tohiks küll kergekäeliselt ära visata, sest paljusid neist on võimalik parandada, mis on lõpuks kasulik nii keskkonnale kui rahakotile. Kui meil juhtub aga kohvitass maha kukkuma ja katki minema, siis selle kokkuliimimine tavaliselt ei õnnestu ja tuleb lihtsalt hankida uus. Sarnaseid olukordi kohtame ka inimapsühika sfääris, ja ka siin vajame menetlusi, kuidas tehtud vigu parandada.

Kui Jeesus volitab oma jüngreid patte andeks andma või neid kinnitama – see tähendab nende ohtlikkust teadvustama – siis annab ta sellega mõista, et ta ei eelda, et inimene saaks läbi ilma vigu tegemata ja neid parandamata. Arendades edasi Jeesuse õpetust pattude andeksandmisest, kujunes kirikus välja pihi- ehk meelearanduse sakrament.

Pihti kui sellist mainib aga esimesena Didache ehk 12 apostli õpetus veel esimest kristlikust sajandist, ning järgmise sajandi keskpaiku räägib sellest ajastu tähtis teos, Hermase “Karjane”. Esimene otsene kirjeldus niinimetatud avalikust pihist, nagu seda neil aegadel toimetati, leidub aga Lyoni Ireneuse teostes teise sajandi lõpupoole. Alles viiendaks sajandiks asendus avalik piht, milles inimene pidi oma raskeid patte tunnistama terve koguduse ees, privaatse vestlusega vaimuliku ja

patukahetseja vahel.

Eks ütle vanasõnagi, et jagatud mure on pool muret, ja lisaks kipub inimene suurt osa oma eksimustest valesti hindama. Kord peetakse patuks õnnetusjuhtumeid, kus osalised ei oleks saanud toimunu ärahoidmiseks midagi teha – ometi tunnevad mõned end ka sel juhul vastutavana ning vajuvad depressiooni, kuigi nad pole tegelikult milleski süüdi. Tihti näeb aga vastupidist – et õnnetusjuhtumiks peetakse oma tegu, mille kurjast loomusest oldi küll täiesti teadlik, aga tehti siiski.

Ilma peeglita puudub meil võimalus näha oma nägu. Samamoodi on vajalik saada ettekujutus oma moraalsest palgest, ja üks vahend sellest ülevaate saamiseks on usalduslik pihivestlus. Eriti vajalik on see nooremale inimesele, kelle väärtushinnagud on alles kujunemas, et ta õpiks oma käitumist kõrvalt vaatama ja analüüsima, kuidas ta väljaspoolt teistele inimestele paistab, kuhu on ta teel, missugused arengud võivad hooletusse jäetuna hävitada temas kõik hea.

Armas kuulaja, ka kõige parema tahtmise juures ei suuda me elus läbi saada päris ilma vigadeta, ja selleks ongi pihi- ehk meelesparanduse sakrament seatud. Selle sügavaim olemus seisneb aga absoluutsioonis ehk pattude andeksandmise aktis, mis põhineb Jeesuse sõnadel tema apostlitele, nagu lugesime tänasest evangeeliumist: “Võtke vastu Püha Vaim; kellele te patud andeks annate, neile on need andeks antud, kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud.”

Nii on kirikul õigus Jeesuse töötusele tuginedes volitada oma preestritele meelevald patte andeks anda. Seda muidugi ainult tingimusel, et pihiline kahetseb oma süüd ja teeb oma parima, et tagajärgi heastada ning tehtud vigadest õppida, et pihitud patud enam ei korduks. See armuvahend vigade paranduseks on tööriist, mille Jumal on inimesele andnud, et ta töötaks end üles taevariigi jaoks. Aamen.